

Sygn. akt VII U 844/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Adrianna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 29 maja 2013 r. w Gdańsku

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 13 lutego 2013 r. nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje wnioskodawcy A. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia 01 stycznia 2013r.;

II. nie stwierdza odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji.

/ Na oryginale właściwy podpis. /

Sygn. akt VII U 844 /13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 13 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu A. S. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153 poz. 1227 ze zm.).

Organ rentowy wyjaśnił, iż nie uwzględnił jako okresów pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu od 06.04.1981r. do 31.01.1982r. z tytułu zatrudnienia w Okręgowym Zakładzie (...) w G. wobec faktu, iż z akt osobowych wynika, iż wnioskodawca pracował na stanowisku kierowcy Ż., okresu od 21.09.1983r. do 30.04.1993r. z tytułu zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w G., wobec faktu, iż z dokumentacji z akt osobowych za ten okres wynika, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy oraz okresu od 01.05.1993r. do 04.10.1993r. z tytułu zatrudnienia w (...) w S. z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony A. S., wskazując, że od 21.09.1983r. do 30.04.1993r. był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...) w G. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a w okresie od 01.05.1993r. do 04.10.1993r. był zatrudniony w (...) w S. również jako kierowca samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Zawniósł o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków: A. C., F. N., M. K. i M. M..

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony A. S., urodzony dnia (...), z zawodu kierowca, w dniu 31 października 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach.

Decyzją z dnia 27 listopada 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił ubezpieczonemu A. S. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, przewidzianych przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153 poz. 1227 ze zm.).

W dniu 27 grudnia 2012r. wnioskodawca złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, dołączając nowe dokumenty w postaci świadectwa pracy z dnia 04.10.1993r.

Natomiast w dniu 18 stycznia 2013r. złożył kolejny wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach wnosząc o zaliczenie do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu od 01.09.1969 r. do 28.02.1971 r. z tytułu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...), okresu od 06.04.1981r. do 31.01.1982r. z tytułu zatrudnienia w Okręgowym Zakładzie (...) w G. oraz zaliczenia okresu pracy w Spółdzielni Pracy (...) w G..

Wszystkie kolejne wnioski ubezpieczonego pozwany organ rentowy potraktował jako kontynuację wniosku z dnia 31 października 2012r. o prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wobec sukcesywnego przedkładania przez ubezpieczonego kolejnych dowodów na okoliczność pracy w warunkach szczególnych.

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ubezpieczony ukończył w dniu 03 grudnia 2012 r.

okoliczności bezsporne, vide: wniosek ubezpieczonego o emeryturę – k. 1-2 akt rentowych, decyzja z dnia 27.11.2012 r. k.86 akt rentowych , wniosek k. 94, wniosek k. 111 akt rentowych

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił według stanu na dzień 01 stycznia 1999 r. staż sumaryczny 26 lat, 4 miesiące (w tym 26 lat, i 26 dni okresów składkowych oraz 3 miesiące i 4 dni okresów nieskładkowych), natomiast nie udowodnił wymaganego stażu 15 lat pracy w warunkach szczególnych a jedynie 5 lat, 4 miesiące i 1 dzień.

dowód: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego– k. 134 akt rentowych

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 13 lutego 2013r. pozwany odmówił ubezpieczonemu A. S. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnym warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15–letniego okresu pracy w szczególnych warunkach i uchylił decyzję z dnia 27.11.2012r.

dowód: decyzja pozwanego o odmowie prawa do emerytury z dnia 13.02.2013r r. – k.136-137 v akt rentowych

W okresie od 21.09.1983r. do 04.10.1993r. wnioskodawca - A. S. był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...) w S. (poprzednia nazwa Wojewódzki Zakład (...) w G.), na stanowisku kierowcy. Spółdzielnia zajmowała się transportem. Wnioskodawca jeździł samochodami ciężarowymi marki S., S. (...) i L. z naczepą - chłodnią. Ładowność samochodu S. i S. (...) wynosiła do 12 ton a samochodu L. do 12,5 tony a dopuszczalny ciężar całkowity do 20 ton. A. S. jeżdżąc L. z naczepą - chłodnią przewoził nabiał w tym masło, mleko w proszku a następnie wracając zabierał inny towar aby nie jechać pustym samochodem. Na stanie spółdzielni oprócz samochodów ciężarowych były także inne samochody w tym Ż. i N.. Wnioskodawca nie jeździł Ż. i N..

W okresie zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w S. wnioskodawca przebywał na urlopie bezpłatnym od 01.05.1993r. do 04.10.1993r. i równocześnie w tym czasie był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w S., na stanowisku kierowcy. Przedsiębiorstwo było prowadzone przez Z. M.. Zakres pracy wnioskodawcy nie uległ zmianie nadal jeździł samochodami ciężarowymi w tym S., S. 200 i L..

Wnioskodawca posiada prawo jazdy kat. A od 25.05.1982r., kat . B od 07.10.1972r., kat. C od 25.10.1974r. , kat BE od 25.10.1974r. i kat . CE od 25.10.1974r.

A. S. od 10.11.2009r. do nadal jest zatrudniony w firmie Usługi (...).

Vide: akta osobowe ze Spółdzielni Pracy (...) w S. w tym umowa o pracę z dnia 21.09.1983r., świadectwo pracy z dnia 04.10.1993r., zgoda na udzielenie urlopu bezpłatnego z dnia 30.04.1993r. ,akta sprawy w tym

prawo jazdy ubezpieczonego – okazane na rozprawie – k. 35, wyjaśnienia wnioskodawcy k. 36 akt, zaświadczenie o zatrudnieniu k. 45 akt rentowych.

A. C.pracowała w Spółdzielni Pracy (...) w S. od 1982r. do 1997r., na stanowisku referenta oraz w Przedsiębiorstwie (...), na stanowisku samodzielnego referenta ds. kadr i płac, zajmowała się m.in. naliczeniem płac.

M. K. pracował w Spółdzielni Pracy (...) w S. od 01.04.1982r. do 08.01.1996r., na stanowisku kierowcy, nie otrzymał świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

F. N. pracowała w Spółdzielni Pracy (...) w S. od 01.04.1982r. do 30.09.1996r., na stanowisku stażysty, starszego dyspozytora i kierownika oddziału. W okresie od 01.05.1993r. był oddelegowany do pracy w (...) Przedsiębiorstwie (...) „, w tym czasie przebywał na urlopie bezpłatnym w T..

M. M.pracowała w (...) Przedsiębiorstwie (...) w S. od 01.06.1993r do 11.11.1997r., na stanowisku kierownika ds. rozliczeń.

Dowód: akta sprawy w tym : zeznania świadka A. C.k.34 wraz nagraniem na płycie CD k.37, zeznania świadka M. K. k. 34 wraz nagraniem na płycie CD k. 37, zeznania świadka F. N. k. 34-35 wraz z nagraniem na płycie CD k. 37, zeznania świadka M. M. k. 35 wraz z nagraniem na płycie CD k. 37.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach osobowych wnioskodawcy za okres zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w S. oraz w aktach rentowych pozwanego organu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadkówA. C., M. K., F. N. oraz M. M.,

bowiem jako osoby obce, nie zainteresowane wynikiem postępowania, a jednocześnie zatrudnione w spornym okresie w tych samych zakładach pracy w ocenie Sądu zasługują na walor wiarygodności, tym bardziej, że ich zeznania razem z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, w tym wyjaśnieniami wnioskodawcy, tworzą zwartą i logiczną całość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie skarżącego A. S. jest zasadne i z tego tytułu zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009, Nr 153 poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Podkreślenia wymaga, iż art. 184 ust 2 cyt. ustawy emerytalnej, zmieniony został przez art. 1 pkt 20 ustawy z dnia 11 maja 2012 r. (Dz.U.2012.637) z dniem 1 stycznia 2013r., co skutkuje tym iż od 1 stycznia 2013r. aby uzyskać uprawnienia do emerytury w warunkach szczególnych nie ma konieczności spełniania przesłanki rozwiązania stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Podkreślenia wymaga, że w niniejszej sprawie niespornym było, iż wnioskodawca pozostaje w zatrudnieniu, co skutkuje uznaniem, iż przywołana powyżej zamiana art. 184 ustawy wywiera wpływ na datę przyznania prawa do wnioskowanego świadczenia a okoliczność zmiany stanu prawnego w dacie wyrokowania sąd bierze pod rozwagę z urzędu.

Podkreślić także należy, iż dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia, w dziale VIII (W transporcie i łączności) pod pozycją 2 wskazano m.in. prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w

szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (**§ 2 ust. 2**).

Trzeba jednak zwrócić uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 03 grudnia 2012 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego .

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony może zostać uznany okres zatrudnienia wnioskodawcy od dnia od 21.09.1983r. do 04.10.1993r. w Spółdzielni Pracy (...) w S. z wyłączeniem okresu urlopu bezpłatnego od 01.05.1993r. do 04.10.1993r. i zatrudnienie w czasie tego urlopu w Przedsiębiorstwie (...) w S. (od 01.05.1993r do 04.10.1993r.) wobec nie posiadania świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach a jedynie przedłożenia zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 25.10.2012r. o wykonywaniu pracy w szczególnych warunkach wystawionego przez archiwum oraz kserokopii z akt osobowych.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym (świadectwo pracy, akta osobowe). Niewątpliwie został on potwierdzony i uszczegółowiony zeznaniami świadków – współpracowników ubezpieczonego ze spornych okresu zatrudnienia, pracujących tak jak ubezpieczony jako kierowcy samochodów ciężarowych (świadek M. K.) czy jako starszy dyspozytor - do zadań którego należało rozdzielenie pracy kierowcom (świadek F. N.) oraz osób zajmujących się sprawami osobowo – kadrowymi i rozliczeniowymi (świadek A. C.i M. M.) – którzy zgodnie wskazali, iż wnioskodawca przez cały sporny okres zatrudnienia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował wyłącznie właśnie jako kierowca samochodów ciężarowych. Ubezpieczony niewątpliwie posiada prawo jazdy w tym kategorii A od 25.05.1982r., kat . B od 07.10.1972r. kat., C od 25.10.1974r. , kat . BE od 25.10.1974r., kat . CE od 25.10.1974r., co wykazał, przedkładając stosowny dokument na terminie rozprawy (k. 36 akt sprawy).

Podkreślenia wymaga, iż zakłady pracy, w których pracował wnioskodawca były firmami typowo transportowymi, zajmującymi się przewozem towarów, posiadające na składzie samochody ciężarowe o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony i samochody typu N. i Ż.. Jednak przeprowadzone w sprawie postępowanie oparte na zeznaniach świadków w sposób nie budzących żadnych wątpliwości interpretacyjnych wykazało, iż wnioskodawca jeździł wyłącznie samochodami ciężarowymi , których zarówno dopuszczalna ładowność jak i ciężar całkowity przekraczał wartość 3,5 tony a ubezpieczony wykonywał pracę, prowadząc samochody ciężarowe S. , S. (...) i L. z naczepą – chłodnią. Do zadań wnioskodawcy należało wykonanie transportu zgodnie z dyspozycją wydaną przez dyspozytora i zgodnie z jego zleceniem w tym dostarczenie na czas przewożonych towarów. Dyspozytor – F. N. wskazywał kierowcy trasę i rodzaj przewożonego towaru a kierowca pracował samodzielnie na przydzielonym samochodzie.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów pozwanego (k. 5-6 akt sprawy) skierowanych pod adresem dokumentacji z akt osobowych wnioskodawcy za okres zatrudnienia w Spółdzielni Pracy (...) w S. oraz twierdzeń, iż w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) wnioskodawca nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach, bowiem

Sąd – zgodnie z cytowanym już utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego – może ustalać okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia/świadczenia z zakładu pracy, a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi. W przedmiotowym postępowaniu zaś stanowisko ubezpieczonego – w zakresie, opisanym powyżej, w jakim Sąd uznał je za udowodnione – potwierdzone zostało wyjaśnieniami samego ubezpieczonego, zbieżnymi i zgodnymi w tym zakresie z zeznaniami powołanych przez niego świadków (współpracowników ze sporne okresy zatrudnienia).

Powyższe skutkuje uznaniem, iż wnioskodawca legitymuje się wymaganym stażem pracy w szczególnych warunkach wobec do doliczenia do zaliczonego przez pozwanego okresu w wymiarze 5 lat, 4 miesięcy i 1 dnia spornych okresów pracy w Spółdzielni Pracy (...) w S. (od 21.09.1983r. do 30.04.1993r.) i w (...) Przedsiębiorstwie (...) (od 01.05.1993r. do 04.10.1993r.).

W tym miejscu zwrócić także należy uwagę na to, iż zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy, w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Należy podkreślić, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. OTK-A 2007/8/97 powyższy przepis należy rozumieć w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nie ustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o dowody z akta osobowych i zeznania świadków, wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

W ocenie Sądu, wobec udowodnienia wykonywania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych w wymaganym ustawowo wymiarze 15 lat na dzień 01 stycznia 1999r. , ubezpieczony A. S. spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia emerytury w obniżonym wieku, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień złożenia wniosku udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego a także pomimo pozostawania w stosunku pracy na datę złożenia wniosku na datę 01 stycznia 2013r. spełnił wszystkie wymagane przesłanki w świetle brzmienia art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych obowiązującego na dzień 01 stycznia 2013r.

W konkluzji z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, zmienił zaskarżoną decyzję organu ubezpieczeniowego z dnia 13 lutego 2013r. i przyznał ubezpieczonemu A. S. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia 01 stycznia 2013r. Określając początkową datę przyznanego świadczenia Sąd miał na uwadze nowelizację do art. 184 ustawy, zgodnie z którą od dnia 01 01.2013r. do uzyskania prawa do emerytury na podstawie art. 184 nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy oraz dyspozycję art. 129 ust. 1 cyt. ustawy emerytalnej, zgodnie z którym świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca , w którym zgłoszono wniosek.

Jednocześnie wskazać należy, iż pierwszy wniosek o świadczenie wnioskodawca złożył w dniu 31.10.2012r., jednakże w dacie złożenia tego wniosku pozostawał w zatrudnieniu, co skutkowało uznaniem, iż nie spełnia on prawa do wnioskowanego świadczenia na tę datę i decyzja organu rentowego z dnia 27 listopada 2012r., wydana w konsekwencji tegoż wniosku była prawidłowa. Ubezpieczony nota bene nie złożył od niej odwołania. Kolejne wnioski ubezpieczony złożył w dniu 28 grudnia 2012r. oraz w dniu 18 stycznia 2013 r. , załączając dodatkowe dokumenty w sprawie. Z uwagi na fakt, iż organ rentowy nie potraktował dokumentu z dnia 18.01.2013 r. (k. 111 akt rentowych) jako nowego wniosku o świadczenie, Sąd uznał, iż w dacie złożenia kolejnego wniosku o prawo do emerytury wnioskodawca spełnił wszystkie

przesłanki do wnioskowanego świadczenie z uwagi wprowadzenie nowelizacji do art. 184 ustawy, która warunkuje przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy dla osób pozostających w zatrudnieniu.

Działając zaś na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, w punkcie II wyroku Sąd wnioskując a contrario, nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń, co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jej prawo do wnioskowanego świadczenia.

SSO Monika Popielińska